

Sygn. akt II PK 341/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko Ośrodkowi Pomocy Społecznej [...]

o odszkodowanie i odprawę pieniężną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 26 września 2006 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 4 maja 2005 r., sygn. akt III APa .../04,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2002 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. zasądził na rzecz A. R. od Urzędu Gminy [...] kwotę 4.206,62 złote tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz oddalił powództwo w części dotyczącej odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie

umowy o pracę oraz odprawy pieniężnej. W wyniku apelacji powódki Sąd Apelacyjny w W. uchylił powyższy wyrok w części oddalającej powództwo i przekazał w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2004 r. Sąd Okręgowy – po wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej Ośrodka Pomocy Społecznej dla Dzielnicy [...] – oddalił powództwo, a podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne. Powódka, w wyniku przeprowadzonego postępowania konkursowego, uchwałą Zarządu Gminy z dnia 18 stycznia 1995 r. powołana została z dniem 23 stycznia 1995 r. na stanowisko dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej W.. Podstawę nawiązania stosunku pracy stanowił art. 68 § 1 k.p. Wskazany Ośrodek Pomocy Społecznej został utworzony jako jednostka budżetowa Gminy na podstawie uchwały Nr VIII/28/94/A Rady Gminy W. z dnia 27 września 1994 r. Z postanowienia zawartego w § 7 uchwalonego przez Radę statutu Ośrodka wynikało, że kieruje nim dyrektor powoływany przez Zarząd Gminy W. w porozumieniu z Dyrektorem Wojewódzkiego Zespołu Pomocy Społecznej, a wyłonienie kandydata odbywa się w drodze konkursu. Uchwałą z dnia 27 stycznia 2000 r. Rada Gminy dokonała zmiany § 7 statutu, który przewiduje powołanie dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej przez Zarząd Gminy na okres 5 lat, po przeprowadzeniu konkursu. Z uwagi na nowe brzmienie art. 68 k.p., nadane ustawą z dnia 2 lutego 1996 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 24, poz. 110) i w związku z zasadą wyrażoną w art. 8 ust. 1 tej ustawy, nawiązany z powódką stosunek pracy na podstawie powołania uległ z mocy prawa z dniem 2 czerwca 1996 r. przekształceniu w umowny stosunek pracy na czas nieokreślony. W dniu 7 marca 2000 r. Zarząd Gminy W. podjął uchwałę nr 32/00 w sprawie ogłoszenia konkursu na stanowisko dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej i wprowadzenia regulaminu tego konkursu. W wyniku przeprowadzonego postępowania konkursowego powódka nie uzyskała akceptacji komisji konkursowej na dalsze zatrudnienie na stanowisku dyrektora Ośrodka. Na stanowisku tym zatrudniono z dniem 1 czerwca 2000 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony osobę, która konkurs wygrała. Uchwałą z dnia 16 maja 2000 r. nr 76/2000 Zarząd Gminy postanowił rozwiązać z powódką umowę o pracę za ustawowym trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2000 r. z uwagi na odrzucenie jej kandydatury przez komisję konkursową. Wykonanie uchwały zostało powierzone Burmistrzowi. W dniu 17 maja 2000 r. Burmistrz Gminy W. wypowiedział

powódce umowę o pracę ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2000 r. z uwagi na negatywne dla niej rozstrzygnięcie konkursu na stanowisko dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej. Powódka nie była członkiem działających w Ośrodku związków zawodowych oraz nie kwestionowała decyzji komisji konkursowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że pracodawca nie naruszył przepisów art. 30 § 4, art. 45 oraz art. 8 k.p., gdyż doręczone powódce pismo wypowiadające umowę o pracę zawierało prawdziwą przyczynę wypowiedzenia. Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska powódki, że przyczynę tę stanowiła zmiana statutu Ośrodka Pomocy Społecznej. Z obowiązujących do miesiąca stycznia 2000 r. postanowień statutu wynikało bowiem, że również przed zmianą brzmienia jego § 7 pracodawca posiadał uprawnienie do ogłoszenia w każdej chwili konkursu na stanowisko dyrektora Ośrodka. Gdyby powódka wygrała konkurs, to sama zmiana statutu pozostawałaby bez wpływu na byt jej stosunku pracy. W konsekwencji to nie zmiana statutu, lecz niewygranie przez powódkę konkursu stanowiło przyczynę rozwiązania stosunku pracy. Decyzję o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę podjął – zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.) – właściwy organ, jakim jest Zarząd Gminy, zaś Burmistrz dokonał tego wypowiedzenia w ramach powierzenia mu wykonania uchwały Zarządu. Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał także żądanie zapłaty odprawy pieniężnej na podstawie przepisów ustawy z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r., Nr 4 poz. 19 ze zm.), gdyż u strony pozwanej nie doszło do zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie stanu zatrudnienia, ani też na podstawie art. 14a ust. 1 ustawy z dnia 23 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 21, poz. 124 ze zm.) z uwagi na to, że aczkolwiek powódka – jako dyrektor jednostki organizacyjnej gminy – była pracownikiem samorządowym, jednakże nie należała do tej grupy pracowników samorządowych, z którymi stosunek pracy nawiązany zostaje na podstawie wyboru.

Wyrokiem z dnia 4 maja 2005 r. Sąd Apelacyjny w W. oddalił apelację powódki dzieląc ustalenia i ocenę prawną dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, stanowiąca podstawę rozwiązania z powódką umowy o pracę uchwała Nr 76/2000 Zarządu Gminy [...] z dnia 16 maja 2000 r.,

zawiera uzasadnienie wypowiedzenia, które sprowadza się do stwierdzenia, że powódka w dniu 10 maja 2000 r. brała udział w konkursie na stanowisko dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej i „nie uzyskała akceptacji Komisji na dalsze zatrudnienie jej na tym stanowisku”. Odrzucenie kandydatury na objęcie stanowiska dyrektora Ośrodka skutkuje rozwiązaniem umowy o pracę, a w konsekwencji Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę zadecydował właściwy organ. Dokonanie wypowiedzenia przez Burmistrza było wykonaniem uchwały Zarządu w ramach zawartego w jej § 2 powierzenia, zaś wskazana w piśmie wypowiadającym umowę o pracę przyczyna wypowiedzenia jest tożsama z przyczyną opisaną w tej uchwale. Dotyczy to również okresu wypowiedzenia i określenia daty jego upływu. Natomiast brak wskazania podstawy prawnej dokonanego wypowiedzenia nie powoduje jego bezskuteczności, podobnie jak niedoręczenie powódce uchwały Zarządu z dnia 16 maja 2000 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Zarząd Gminy – jako pracodawca w rozumieniu art. 3 k.p. – miał prawo na podstawie art. 3¹ k.p. działać przez inną osobę wyznaczoną do podejmowania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy, w tym wypadku przez Burmistrza Gminy W.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 14.723,19 złotych z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest: 1) art. 30 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 13 poz. 74 ze zm.) w związku z art. 30 § 1 pkt. 2 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu Burmistrza Gminy za podmiot uprawniony do wypowiedzenia jej umowy o pracę, 2) naruszenie art. 30 § 4 i 5 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu za dopuszczalne wskazanie przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia oraz pouczenia o prawie odwołania do sądu pracy w piśmie doręczonym powódce później, niż złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy i 3) naruszenie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. przez jego niezastosowanie pomimo wskazania przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia sprzecznej z § 7 Statutu Ośrodka Pomocy Społecznej Gminy [...] w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej w dniu 27 stycznia 2000 r.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uwzględnienie powództwa.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że stosownie do art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym kompetencja do rozwiązania z powódką umowy o pracę należała do Zarządu Gminy, działającego poprzez podjęcie stosownej uchwały. W tym zakresie skarżąca powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I PKN 390/98 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 kwietnia 2004 r., SA/Sz 2428/00. Zdaniem powódki uchwała Zarządu Gminy z dnia 16 maja 2000 r. nie spełnia wymogów określonych w art. 30 § 3, 4 i 5 k.p., gdyż nie została skarżącej doręczona, a nadto nie wskazano w niej przyczyny wypowiedzenia ani też nie zawarto pouczenia o prawie odwołania do sądu pracy. Z kolei spełniające powyższe wymogi oświadczenie Burmistrza Gminy W. nie pochodzi od podmiotu uprawnionego do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania z powódką umowy o pracę. Wskazuje na to jednoznacznie treść art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz brak podstaw prawnych do zakwalifikowania Zarządu Gminy jako pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p., a tym bardziej jako organu zarządzającego w rozumieniu art. 3¹ § 1 k.p. Skarżąca wskazała, że była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w okresie obowiązywania statutu Ośrodka w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną z dniem 27 stycznia 2000 r. Niedopuszczalne było zatem uznanie skuteczności § 7 statutu w nowym brzmieniu w odniesieniu do stosunku pracy powódki, skoro uchwała Zarządu Gminy ze wskazanej daty nie zawiera przepisów przejściowych pozwalających na stosowanie również wobec niej 5-letniej kadencji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie podlega uwzględnieniu, albowiem zaskarżony nią wyrok w ostateczności odpowiada prawu. Przede wszystkim w skardze nie zostały zawarte zarzuty naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, co oznacza, że Sąd Najwyższy związany jest ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Z ustaleń Sądów obu instancji wynika, że skarżąca – jako kierownik gminnej jednostki organizacyjnej – była pracownikiem samorządowym zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Zarząd Gminy podjął w dniu 16 maja 2000 r. uchwałę w przedmiocie rozwiązania z powódką umowy o pracę za trzymiesięcznym

okresem wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2000 r., uzasadniając konieczność rozwiązania stosunku pracy negatywnym dla skarżącej wynikiem przeprowadzonego konkursu na stanowisko dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej i nieuzyskaniem akceptacji komisji konkursowej na dalsze zatrudnienie na tym stanowisku. Wykonanie uchwały powierzone zostało Burmistrzowi, który w dniu 17 maja 2000 r. wypowiedział powódce umowę o pracę ze skutkiem na datę określoną w uchwale Zarządu i z przytoczeniem przyczyny w uchwale tej wskazanej.

Stosownie do art. 30 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2002 r., do zadań zarządu gminy należało wykonywanie uchwał rady gminy i zadań gminy określonych przepisami prawa (ust. 1), w szczególności między innymi zatrudnianie i zwalnianie kierowników gminnych jednostek organizacyjnych (ust. 2 pkt 5). Z kolei w myśl art. 33 ust. 5 ustawy kierownik urzędu (zgodnie z ust. 3 wójt lub burmistrz), wykonywał uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników urzędu oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z zastrzeżeniem art. 30 ust. 2 pkt 5. Przepis art. 30 ust. 6 ustawy stanowi, że status prawny pracowników samorządowych określa odrębna ustawa. Takim aktem prawnym jest niewątpliwie ustawa z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593 ze zm.), określająca status prawny pracowników zatrudnionych między innymi w urzędzie gminy, w jednostkach pomocniczych gminy oraz w gminnych jednostkach i zakładach budżetowych (art. 1 pkt 3) na podstawie umowy o pracę (art. 2 pkt 4). W myśl art. 4 ust. 1 ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1999 r. statut gminy lub związku bądź regulamin sejmiku samorządowego określał organ lub osoby właściwe do nawiązania w imieniu zakładu pracy stosunku pracy na podstawie wyboru, mianowania i powołania oraz rodzaj aktu i tryb jego wydania. W takim stanie prawnym orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmowało, że gminny ośrodek pomocy społecznej, jako jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników, jest pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. również wobec kierownika ośrodka, przy czym w takiej sytuacji kompetencje do dokonywania za pracodawcę czynności z zakresu stosunku pracy (art. 3¹ k.p.) realizuje przy zatrudnianiu i zwalnianiu kierownika ośrodka zarząd gminy, zaś w zakresie wydawania poleceń dotyczących pracy (art. 100 § 1 k.p.) burmistrz lub wójt (por.

powołany w skardze kasacyjnej wyrok z dnia 20 października 1998 r., I PKN 390/98, OSNAPiUS z 1999 r. nr 23, poz. 744).

Skarżąca jednakże nie dostrzegła (podobnie jak Sądy obu instancji), że ustawą z dnia 29 grudnia 1998 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem reformy ustrojowej państwa (Dz.U. Nr 162, poz. 1126) nadano z dniem 1 stycznia 1999 r. nowe brzmienie art. 4 ustawy o pracownikach samorządowych. Zgodnie z pkt 4 powołanego przepisu czynności w sprawach z zakresu prawa pracy za podmioty określone w art. 1 ustawy, zwane dalej „pracodawcami samorządowymi”, dokonuje – w urzędzie jednostki samorządu terytorialnego – przewodniczący zarządu tej jednostki wobec pozostałych pracowników urzędu oraz wobec kierowników samorządowych jednostek organizacyjnych będących samodzielnymi pracodawcami samorządowymi innymi niż wymienieni w pkt 1 – 3. Zmiana art. 4 ustawy polega zatem nie tylko na wprowadzeniu nieznanego wcześniej pojęcia „pracodawcy samorządowego”, ale także na wyraźnym określeniu kompetencji przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego do podejmowania w imieniu pracodawcy czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w stosunku do niektórych pracowników samorządowych, między innymi zatrudnionych na podstawie umowy o pracę kierowników samorządowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 1 ustawy. Stosownie do art. 26 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2001 r., w gminie, w której siedziba władz znajduje się w mieście położonym na terytorium tej gminy przewodniczącym zarządu jest burmistrz.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy jest zatem określenie stosunku zachodzącego pomiędzy art. 30 ust. 2 pkt 5 i art. 33 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym a art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych. Problem sprowadza się w szczególności do kwestii, czy po zmianie z dnia 2 czerwca 1996 r. przepisu art. 68 § 1 k.p. i przekształceniu się z mocy prawa stosunku pracy kierownika gminnej jednostki organizacyjnej ze stosunku pracy z powołania w umowny stosunek pracy oraz ustawowym określeniu z dniem 1 stycznia 1999 r. podmiotu uprawnionego do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy w imieniu pracodawcy w stosunku do takiego pracownika samorządowego, przepis art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2002 r. dotyczył czynności z zakresu prawa pracy, rozumianych jako zawieranie i rozwiązywanie umów o pracę z kierownikami gminnych jednostek

organizacyjnych. Przede wszystkim należy zauważyć, że ostatnio powołany przepis posługuje się określeniami „zatrudnianie i zwalnianie” a nie „zawieranie i rozwiązywanie umów o pracę”. Oznacza to, że w gestii zarządu pozostawało – wynikające z obowiązku realizacji zadań gminy (art. 30 ust. 1 i 2), a nie wykonywania czynności w sferze stosunku pracy (art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych w związku z art. 30 ust. 6 ustawy o samorządzie gminnym) – podejmowanie uchwał stanowiących podstawę dokonania przez przewodniczącego zarządu czynności z zakresu prawa pracy, polegającej na zawarciu lub rozwiązaniu umowy o pracę z osobą wskazaną w uchwale. Przepisy art. 30 ust. 2 pkt 5 i art. 33 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym należało więc rozumieć w ten sposób, że do kompetencji kierownika urzędu (burmistrza lub wójta), będącego jednocześnie przewodniczącym zarządu gminy, należało samodzielne wykonywanie uprawnień zwierzchnika służbowego w stosunku do kierowników gminnych jednostek organizacyjnych (podejmowanie czynności stanowiących i wykonawczych), za wyjątkiem ich zatrudniania i zwalniania, w których to przypadkach podstawę czynności wykonawczej przewodniczącego zarządu gminy stanowiła uchwała zarządu gminy będąca czynnością stanowiącą. Przewodniczący zarządu gminy nie mógł zatem samodzielnie podjąć decyzji kadrowej w zakresie obsadzenia stanowiska kierownika gminnej jednostki organizacyjnej lub zwolnienia z tego stanowiska. Inaczej mówiąc, po podjęciu przez zarząd gminy uchwały w przedmiocie zwolnienia kierownika gminnej jednostki organizacyjnej powinna być dokonana przez pracodawcę, a w istocie podmiot uprawniony do działania w jego imieniu, czynność wykonawcza polegająca na rozwiązaniu (wypowiedzeniu) tego stosunku. Oparcie dla tej czynności stanowił art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych w związku z art. 3¹ § 1 k.p., a nie upoważnienie dokonane w uchwale zarządu gminy, który – co trafnie podniesiono w uzasadnieniu skargi kasacyjnej – nie był pracodawcą kierownika gminnej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 3 k.p., ani też organem pracodawcy uprawnionym do wyznaczenia innej osoby do dokonania czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do takiego pracownika samorządowego. Zresztą wydaje się, że nawet uznanie, iż art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym dotyczył dokonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy, prowadziłoby do uznania pierwszeństwa art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych jako przepisu szczególnego, regulującego wprost uprawnienie do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy względem pracowników samorządowych zatrudnionych na

podstawie umowy o pracę (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 832/00, OSNP z 2004 r. nr 3, poz. 45). Przepis ten nie określa jakichkolwiek wyjątków w zakresie kompetencji podmiotu uprawnionego do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy w imieniu pracodawcy, co nie zostało uwzględnione w powołanym w skardze kasacyjnej niepublikowanym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 kwietnia 2004 r., SA/Sz 2428/00.

W konsekwencji Sądy obu instancji trafnie uznały, że organem uprawnionym do wypowiedzenia umowy o pracę powódce, będącej kierownikiem gminnej samorządowej jednostki organizacyjnej, był burmistrz jako przewodniczący zarządu gminy, a nie ten zarząd. Tym samym podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 30 § 1 pkt 2 i § 4 i 5 k.p. okazały się nieusprawiedliwione.

Nieuzasadniony jest również zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. Naruszenie pierwszego z powołanych przepisów skarżąca upatruje w jego niezastosowaniu pomimo wskazania przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia sprzecznej z § 7 statutu Ośrodka Pomocy Społecznej w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej w dniu 27 stycznia 2000 r. i braku postanowień statutu w zakresie zastosowania do niej 5-letniej kadencji na stanowisku dyrektora tego Ośrodka. Tymczasem z poczynionych w sprawie i niekwestionowanych przez skarżącą ustaleń wynika, że wyłączną i prawdziwą przyczyną uzasadniającą dokonane wypowiedzenie umowy o pracę było wygranie przez inną osobę konkursu na obsadzenie dotychczas zajmowanego przez powódkę stanowiska i nieuzyskanie przez nią akceptacji komisji konkursowej na jego dalsze zajmowanie. Zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony nie oznacza zatrudnienia „na zawsze”, zaś w świetle postanowienia § 7 statutu w brzmieniu obowiązującym przed jego zmianą, wyłonienie w drodze konkursu innego kandydata na stanowisko dyrektora Ośrodka mogło nastąpić w każdym czasie. Trafny jest zatem pogląd Sądów obu instancji, że wprowadzenie w styczniu 2000 r. kadencyjności na zajmowanym przez skarżącą stanowisku dyrektora nie było okolicznością wpływającą bezpośrednio na byt jej stosunku pracy i nie stanowiło przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę.

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

